Ce este adevărata părtăşie cu Hristos?

Serie de articole

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 24.09.2018, Actualizat: 24.09.2018

soundwords.de/ro/a11268.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Cuprins

Partea 1: Apocalipsa 3.20 3
Partea 2-a: Isaia 63.8,9 9
Partea a 3-a: Ioan 13.1-8 17
Partea a 4-a: Ioan 14.27; 15.8,9; 15.11; 17.24 28

Partea 1: Apocalipsa 3.20

Verset călăuzitor: Apocalipsa 3.20 „(3:20) Iată, Eu stau la uşă şi bat; dacă va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el, şi el cu Mine.“

> **Apocalipsa 3.20:** Iată, Eu stau la uşă şi bat; dacă cineva aude glasul Meu şi deschide uşa, Eu voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine.

Noi am primit bogăţii mari în Domnul Isus. Bogăţii, care se referă la cer, unde noi acum prin credinţă putem vedea pe Domnul Isus. Domnul Şi-a terminat alergarea şi acum este în glorie, unde îngerii Îl adoră. Şi în El suntem şi noi desăvârşiţi. În El găsim mântuirea noastră, înţelepciune, tărie, lumină şi putere. S-ar putea spune, aceasta este o parte a vieţii creştine. Dar mai există şi o altă parte, şi anume împrejurările în care trăim în lumea aceasta. Aici putem să fim în luptă şi necazuri. Însă toate lipsurile noastre pot fi umplute de dragostea incomparabilă şi harul care sunt în Domnul Isus.

Aceasta este cealaltă parte. Aceasta face viaţa creştină să fie

uneori destul de complicată. Ea se mişcă între aceste două părţi. Pe de o parte noi suntem cetăţeni ai cerului, şi aceasta însemnă corespunzător cu Filipeni 3, că noi suntem cetăţeni ai unei împărăţii a cerurilor, că noi aparţinem unei lumi cu totul alta. Ai unei lumi, care în toate privinţele este total diferită de lumea actuală, în care noi trăim aici. Deci pe de o parte noi suntem cetăţeni ai cerului, aceia care sunt „rod al răscumpărării" şi care aparţin deja cerului. Pe de altă parte însă noi suntem aici în lumea aceasta, avem case ca şi oamenii din lumea aceasta, avem profesii ca şi oamenii din lumea aceasta, trebuie să mergem la şcoală ca şi oamenii din lumea aceasta, trebuie să ne îmbrăcăm, trebuie să trăim, trebuie să cumpărăm – dar într-un fel oarecare toate acestea trebuie să fie cu totul altfel. Aceasta face ca viaţa creştină să nu fie uşoară; să fi cetăţean al cerului, care eşti acasă în cer şi cu toate acestea să trăieşti încă pe pământ.

Eu cred că Domnul Isus vorbeşte în Apocalipsa 3.20 „(3:20) Iată, Eu stau la uşă şi bat; dacă va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el, şi el cu Mine." despre aceste două părţi, într-adevăr nu direct, dar totuşi vorbeşte. Domnul Isus spune: »Eu stau la uşă şi bat«. Acest verset nu este adresat celor necredincioşi, ci creştinilor. Eu nu spun credincioşilor, eu spun, se spune acelora care mărturisesc că iubesc pe Domnul Isus.

Dar Domnul Isus stă afară. El spune: »Eu stau la uşă şi bat; dacă cineva aude glasul Meu şi deschide uşa, Eu voi intra la El, voi cina cu el şi el cu Mine.« Să cinezi împreună cu El, aceasta este în Scriptură un semn frumos al părtăşiei.

Domnul Isus doreşte să aibă părtăşie cu tine şi cu mine. Ce înseamnă aceasta? Părtăşie înseamnă, să posezi ceva în comun cu altcineva. Dacă Domnul Isus are părtăşie cu tine şi cu mine, atunci aceasta înseamnă, că partea Lui este partea mea şi partea mea este partea Lui. Noi savurăm acelaşi lucru, ne împărtăşim grijile şi nevoile, dar ne împărtăşim şi binecuvântările şi bogăţiile noastre. În acestea se cuprind cele două părţi, la care se referă şi Domnul Isus în acest verset, nu bătător la ochi, aşa cum am spus, căci El spune numai: »… voi intra la el, voi cina cu el şi el cu Mine.« Noi am spune, când cineva scrie în felul acesta, aceasta pare de prisos. Când El spune: „Doresc să cinez cu tine», noi vom gândi că este de la sine înţeles că şi noi vom cina atunci cu El. Este acelaşi lucru! Nu! Când Scriptura ne spune ceva în felul acesta, atunci niciodată nu este acelaşi lucru. Domnul doreşte să intre la noi şi să cineze. Dar aceasta nu este acelaşi lucru, ca şi cum noi am veni la El, ca să mâncăm. Este o diferenţă. Dar aceasta este tocmai ceea ce Domnul Isus aminteşte aici. El doreşte să vină

la tine, în împrejurările tale, oricare ar fi acestea. El doreşte să intre în nevoile tale, în îngrijorările tale, în lipsurile tale şi în aceste împrejurări să aibă părtăşie cu tine.

Ce înseamnă, să aibă părtăşie? El vrea să împărtăşească cu tine împrejurările tale, nevoile tale, îngrijorările tale, ca şi cum ar fi împrejurările Lui, nevoile Lui şi îngrijorările Lui. Când El intră la noi, aceasta înseamnă că El vrea să ia asupra Sa tot ce ne apasă şi ne chinuie şi să le împartă cu noi. Aceasta este dragoste. Când doi oameni se iubesc, atunci au părtăşie unul cu altul, căci ei îşi împart toată viaţa. Poartă totul împreună, lucrează totul împreună. Aceasta este părtăşie. Orice lucru îl posedă în comun. Exact aceasta doreşte Domnul Isus. El doreşte să intre la noi şi să împartă cu noi toate împrejurările noastre, toate nevoile noastre, să audă problemele noastre şi să le facă probleme ale Lui. El doreşte să fie la noi în orice nevoie. Dar aceasta nu este singurul lucru. El mai spune şi: doresc ca şi tu să ajungi aşa de departe, dragă frate, dragă soră, ca şi tu să vii odată în vizită la Mine, ca şi tu să vii să cinezi cu Mine. – Aceasta este cu totul altceva. Aceasta trebuie s-o diferenţiem bine. Domnul Isus nu are nici o nevoie, nici o îngrijorare, pe care noi am putea s-o împărtăşim cu El. Când noi venim la El, ca să cinăm, găsim numai binecuvântări, acolo

găsim numai glorie şi bogăţii.

Cunoşti tu aceste două părţi ale vieţii creştine? Şti tu practic, ce înseamnă că Domnul Isus doreşte să fie la tine, în împrejurările tale? Dar şti tu şi ce înseamnă practic, când El spune: Eu am o cameră de sus, în care poţi veni, ca să cinezi cu Mine? Când Domnul Isus a trimis ucenicii să pregătească mielul de Paști, atunci citim în evanghelia după Marcu: »camera Mea pentru oaspeţi«. El numeşte această cameră, care de fapt realmente nu Îi aparţinea, „camera Mea". Domnul Isus nu avea aici pe pământ nimic, pe care El ar fi putut să-l numească ca fiind al Lui. El nu poseda nimic. El era ca Fiul omului şi ca vulpile şi păsările sau chiar mai rău, El nu avea nimic unde să poată să-Şi pună capul. Dar când era vorba să aibă părtăşie cu ai Săi aici pe pământ, atunci El se ridică de pe acest pământ. Este o cameră mare de sus. O cameră care este deasupra împrejurărilor lumii acesteia. O cameră, despre care Domnul Isus spune: aceasta este camera mea. – El nu aparţine acestui pământ şi El doreşte să strângă pe ucenicii Săi pe acest pământ, pentru ca ei să fie oaspeţii Lui. Nu, nu oaspeţi! Noi suntem copii în casa Tatălui. Noi suntem la El nu numai în vizită, noi Îi aparţinem. Noi Îl posedăm pe El şi El ne posedă pe noi. Acolo suntem cu adevărat acasă. Nu pe acest pământ, ci la

El în această cameră de sus. Şi acolo El spune lui Petru: Petru, şi tu să ai parte cu Mine. – Aceasta este iarăşi cealaltă parte a părtăşiei. El intră la tine şi la mine şi doreşte să aibă părtăşie cu noi, în împrejurările noastre. Şi El doreşte ca noi să fim la El, în glorie, să intrăm în duhul acolo, în fiecare zi să cunoaştem locul din camera de sus, să avem părtăşie cu Domnul Isus, acolo unde este El, deasupra împrejurărilor, nevoilor şi grijilor, departe de pământul acesta. El spune »în camera Mea« şi în evanghelia după Ioan capitolul 13 El spune »parte cu Mine«. Aceasta este părtăşie. Aceasta înseamnă să posezi partea Lui. Care este partea Lui? Ea estre minunat de mare. Ea este în glorie, în binecuvântarea desăvârşită. Trebuie să aşteptăm, până când putem să savurăm această binecuvântare? Nu! Domnul Isus spune: Eu am o cameră de sus şi acolo puteţi savura partea Mea împreună cu Mine, acum deja prin Duhul Sfânt.

Cunoşti tu aceste două părţi ale vieţii creştine? Iei tu pe Domnul Isus în împrejurările tale, în îngrijorările tale, în nevoile tale? Dar cunoşti tu şi locul din această cameră de sus?

Tradus de la: Was ist wahre Gemeinschaft mit Christus (1)

Traducere: Ion Simionescu

Partea 2-a: Isaia 63.8,9

Versete călăuzitoare: Isaia 63.8-9 „(63:8) Şi El a zis: „Cu adevărat, ei sunt poporul Meu, fii care nu vor minţi“. Şi El a fost Salvatorul lor. (63:9) În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat şi Îngerul dinaintea feţei Lui i-a salvat: în dragostea Sa şi în îndurarea Sa i-a răscumpărat şi i-a ridicat şi i-a purtat în toate zilele din vechime.“

> **Isaia 63.8-9:** El a zis: „Negreşit, ei sunt poporul Meu, fii care nu vor minţi.” Şi El a devenit Mântuitorul lor. În toate necazurile lor El a fost întristat şi Îngerul care este înaintea feţei Lui i-a mântuit; El i-a răscumpărat în dragostea şi în îndurarea Lui, şi necurmat i-a sprijinit şi i-a purtat, din vechime, în toate zilele.

Să privim unele exemple, pentru ca acest adevăr să nu rămână abstract, ci să devină foarte practic, ca să-l putem aplica la viaţa noastră.

În mod deosebit mă refer la propoziţia: »În toate necazurile lor El a fost întristat.« Vedem aici într-un mod foarte impresionant cum Domnul Isus doreşte literalmente să aibă părtăşie cu noi în împrejurările noastre. Să ne imaginăm aceasta! Cât de uşor ne

putem gândi, Dumnezeu stă acolo pe tronul Său, măreţ, în pace şi linişte, departe deasupra pământului, deasupra suferinţei, strâmtorărilor şi necazurilor alor Săi. Ce Îşi poate Dumnezeu imagina despre neliniştea noastră. Da, Dumnezeu ştie totul, noi ştim aceasta. Dar poate El simţi întrucâtva ceva din ceea ce credincioşii trebuie uneori să trăiască pe acest pământ? Acest verset ne spune, că în toată strâmtorarea noastră El este strâmtorat. Aceasta înseamnă, Dumnezeu nu are numai compasiune, ca noi. Noi mergem la cineva care este întristat, vorbim cu el şi gândim: ce îngrozitor, dar ne întoarcem şi revenim la viaţa noastră, şi nu ne impresionează în profunzime, aşa cum îl impresionează pe acela care a suferit probabil o pierdere mare. Noi nu avem această participare sufletească desăvârşită. Dar aici vedem pe cineva, despre care se spune: »În toate necazurile lor El a fost întristat«, exact aşa ca şi ai Săi. Noi avem un Dumnezeu în cer, care poate avea compasiune.

Cine este acest Dumnezeu? El este numit aici »Îngerul care este înaintea feţei Lui«. Vechiul Testament nu poate exprima mai clar că acest Dumnezeu este Domnul nostru Isus. El este »Îngerul dinaintea feţei Lui«, »Îngerul legământului«, »Îngerul Domnului«. Dar cum poate Domnul Isus să fie întristat în toate

întristările noastre, cum este posibil aceasta? Noi ştim cum. Domnul Isus putea aceasta, pentru că El a devenit om. Gândeşti tu, Dumnezeu nu ar putea să simtă ce trăiesc oamenii pe pământ? Atunci uiţi, că Dumnezeu a devenit om. Şi Dumnezeu nu a devenit om în felul că El a venit pe acest pământ ca om matur şi a mers direct la cruce. Dumnezeu S-a născut aici ca bebi, aşa că Domnul Isus ştie ce simt copilaşii. Chiar şi noi cei maturi am uitat câteodată ce pot simţi copilaşii. Dar Domnul Isus nu a uitat, el înţelege ce poate preocupa inima copiilor mici. Uneori tinerii gândesc că părinţii nu îi înţeleg. Dar Domnul Isus a fost şi El tânăr şi nu a uitat ce înseamnă să fi tânăr. El înţelege în chip desăvârşit problemele tinereţii. El a avut parte de toate slăbiciunile noastre, ne spune epistola către Evrei capitolul 2, El cunoaşte orice nevoie, în care oamenii ar putea să fie. Căci viaţa Lui aici pe pământ a fost nu numai pentru a muri pe cruce. Desigur aceasta a fost cel mai important. Dar Domnul Isus a trăit aici pe pământ, ca să fie ispitit. Şi prin aceasta poate ajuta tuturor acelora care sunt ispitiţi. El a fost deci ispitit, potrivit cu Evrei 2, şi potrivit cu Evrei 4 a fost în slăbiciune. El ştie ce înseamnă să ai parte de împrejurările de pe acest pământ – nu de păcat!

Dacă păcătuim, atunci El nu are nici o înţelegere şi nici o

compătimire. Ar fi îngrozitor să gândim aşa ceva. Domnul Isus urăşte păcatul. El doreşte să ne înveţe, ca şi noi să urâm păcatul. Este imposibil ca El să aibă compătimire cu noi, dacă am păcătuit. Însă El are compătimire cu slăbiciunile noastre, care într-adevăr sunt urmare a păcatului. El era în slăbiciune. El ştia ce era foamea, ce era setea, El ştia cum era să fi obosit, El ştia să ai prieteni iubiţi care L-au părăsit. El ştia ce era să ai preaiubiţi care au murit. El a avut parte de toate acestea, şi cât de mult L-au lovit. El ştia în Ioan 11 ce va face cu Lazăr, dar ce profund L-a îndurerat în inima Lui. El a simţit cât de puternică era moartea, că ea a fost în stare să ia un prieten de lângă El. »În toate necazurile lor El a fost întristat«: El a ştiut şi a simţit şi a avut parte de tot ce însemnau acestea. El este acum în cer ca Mare Preot al nostru, şi El ştie să vină în împrejurările noastre şi El doreşte să vină. El doreşte să vină la noi şi să aibă părtăşie cu noi. Cât de puţin ştim noi de împrejurările şi îngrijorările şi nevoile fraţilor noştri. Domnul Isus ştie foarte bine. Dar ce doreşte El să facă? Ce va spune El cu privire la îngrijorările tale?

Răspunsul lui Dumnezeu este totdeauna acelaşi. Răspunsul lui Dumnezeu este, că El în mod normal nu îndepărtează îngrijorările noastre. El nu îndepărtează ceva, ci El introduce

ceva. În mod normal El nu îndepărtează suferinţele. El nu va împiedica, ca noi să nu suferim, ca să nu avem parte de necaz sau să nu avem pierderi. Dar El introduce ceva. Dacă vedem cum fiii lui Core în Psalmul 43; 44; 45 au suferit şi au strigat: o, Dumnezeule! Îndepărtează necazurile noastre! – Dumnezeu nu a făcut-o. Dar ce a schimbat inima copiilor lui Core? Când în Psalmul 45 vorbesc despre Preaiubitul, despre Mire, despre Împărat, despre Domnul Isus, atunci inimile lor au fost înviorate. Necazurile lor nu au fost îndepărtate. În Psalmul 46 şi în continuare vedem că necazurile erau în continuare la fel. Dumnezeu nu le-a îndepărtat. Dar ele arătau altfel. Când Domnul Isus este introdus, atunci totul arată altfel. El bate la uşa ta. Până acum probabil ai ţinut uşa încuiată. Probabil gândeşti că Domnul Isus nu poate înţelege aceste probleme. Probabil gândeşti că Domnul Isus este prezent numai în necazurile mari, necazurile tale sunt prea mici şi neînsemnate. Cum poate Dumnezeul Cel Mare să se preocupe cu astfel de lucruri mici. Eu am gândit aceasta deseori, când am auzit când se rugau copiii mei, când noi uneori zâmbim de lucrurile pe care ei le cer. Eu nu cred că Domnul zâmbeşte. El Se preocupă cu aceste cereri mici ale celor care sunt ai Săi. Nu este aceasta minunat? El doreşte să intre.

»În toate necazurile lor El a fost întristat.« Ce gândeşti tu, cât de mult a suferit Dumnezeu, când poporul Său a fost în necaz în Egipt. El a suferit aşa de mult, că El a coborât. El nu a rămas pe tronul Său. El spune în Exodul 3: M-am coborât. – Şi unde era Dumnezeu când a vorbit cu Moise? Într-o flacără de foc într-un rug. Rugul ca tablou pentru Israel – într-un cuptor de foc. Israel ardea sub judecata şi încercările venite din partea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu Însuşi era în flacăra de foc. Dumnezeu era la ei, El locuia în rug (Deuteronomul 33). Nu era numai o şedere, ca în treacăt să vadă cum arată lucrurile. Dumnezeu locuia acolo. Şti tu cât timp? Atâta timp cât acest popor a fost în acest „cuptor de foc" Egipt. Dumnezeu era la ei. Acesta este Dumnezeul nostru, care este întristat în toate întristările noastre. Cât de mulţi creştini sufere astăzi, sunt prigoniţi, sunt în necaz mare. Dar cât de mulţi au mărturisit că lor le merge ca celor trei prieteni ai lui Daniel în cuptorul de foc (Daniel 3). Atunci împăratul Nebucadneţar a trebuit să spună: Ce înseamnă aceasta, în cuptorul de foc sunt patru persoane, şi Persoana a patra arată ca Fiul lui Dumnezeu! – aşa am putea să traducem. Şi el avea dreptate. Era Fiul lui Dumnezeu, era Îngerul dinaintea feţei Domnului, era Domnul Isus. Aşa de literalmente ia Domnul Isus ceea ce spune: »În toate necazurile lor El a fost întristat.« El era la ei în cuptorul de foc. El a

binecuvântat nu numai de sus, El a dat nu numai putere de sus, El era la ei în cuptorul de foc. Tot aşa El vrea să fie şi la tine. El bate şi doreşte să intre şi El spune: tu nu trebuie să porţi necazurile tale singur. Eu vreau să intru şi să am părtăşie cu tine!

Domnul Isus era în corabie (Marcu 4). El a fost la ucenici şi atunci când ei erau în furtună. El era acolo şi liniştea Lui a înviorat toată corabia. Ei erau impresionaţi de liniştea Lui. El doreşte să ne înveţe ceva prin liniştea Lui. El doreşte să intre şi în toată liniştea să cineze cu noi. Când te aşezi la masă, când Domnul Isus este prezent ca oaspete – de fapt nu numai ca oaspete, El doreşte să locuiască la noi, să rămână la noi – atunci nu mai există nelinişte. El îţi spune: spune-Mi nevoile tale şi Eu le voi purta împreună cu tine. Le vom purta împreună! Iar acum vrem în linişte şi în pace să mâncăm cina şi să avem părtăşie unul cu altul. – Ce mare este El! Îl cunoşti tu pe Domnul în felul acesta? Practic? Mulţi credincioşi au cunoscut tocmai în greutăţi cât de mult înseamnă Domnul pentru ei în mod practic. Când eşti foarte tânăr, multe lucruri, pe care le ştim despre Domnul Isus – chiar şi atunci când credem în El, când L-am primit – deseori sunt numai pur teoretice. Noi trebuie să cunoaştem mai întâi ispitele şi slăbiciunile, ca să cunoaştem

practic ce vrea Domnul Isus să fie pentru noi în acestea. Şti tu aceasta, cunoşti ceva din acestea? Dacă ai puţină experienţă în acestea, atunci s-ar putea ca Domnul Isus să fi bătut foarte des iar tu L-ai lăsat afară. Lasă-L să intre! El ştie ce înseamnă să fi în necaz.

Tradus de la: Was ist wahre Gemeinschaft mit Christus (2)

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 3-a: Ioan 13.1-8

Versete călăuzitoare: Ioan 13.1-8

> **Ioan 13.1-8:** Însă înainte de sărbătoarea Paştelor, Isus, ştiind că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl şi fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt. În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă, Isus, fiindcă ştia că Tatăl Îi dăduse toate în mâini, că de la Dumnezeu a venit şi la Dumnezeu Se duce, S-a sculat de la cină, Şi-a pus deoparte hainele, a luat un ştergar şi S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean şi a început să spele picioarele ucenicilor şi să le şteargă cu ştergarul cu care era încins. A venit deci la Simon Petru. Şi Petru I-a zis: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?” Isus a răspuns şi i-a zis: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei înţelege după aceea.” Petru I-a zis: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele.” Isus i-a răspuns: „Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine.”

Dar probabil această primă parte a vieţii nu ne este încă aşa de nefamiliară. Cred că problema noastră constă în aceea, că noi

cunoaştem prea puţin partea a doua. Şi partea a doua este, că Domnul Isus spune: Vino şi ia cina *împreună cu Mine*. – Cunoşti tu aceasta, frate drag, soră dragă? Să iei cina cu Domnul Isus? Aşa cum El a invitat pe ucenicii Săi în camera de sus? Este ciudat, dar în evanghelia după Ioan nu citim nimic despre masa Domnului sau despre cină. Aceasta este foarte important. Nu este acelaşi lucru ca în evanghelia după Matei, Marcu şi Luca. Cina o sărbătorim aici pe pământ – desigur literalmente, dar şi simbolic. Cina o sărbătorim aici în pustiu ca mărturie, atâta timp cât vom fi aici. Este în concordanţă cu jertfa arderii de tot din Vechiul Testament, potrivit cu 1 Corinteni 10. Acesta era un loc al întâlnirii, unde poporul lui Dumnezeu se întâlnea cu Dumnezeu, acolo la intrarea Cortului întâlnirii. Ei veneau acolo şi aveau părtăşie unul cu altul. Dar aceasta este aici pe pământ. Însă eu cred, în Ioan 13 se merge mai departe. Aici este vorba simbolic de o altă cameră şi este vorba de o altă masă – tot simbolic. Aici este vorba de o cameră cerească. Ştim aceasta! Priveşte ce discuţii au loc aici. Priveşte în Ioan 14, 15, 16 ce se vorbeşte aici în această „cameră" (cerească). Este mult mai mult decât nevoile noastre, decât îngrijorările noastre zilnice.

Să deschidem scurt la Ioan 13 şi să vedem unele principii, ca să înţelegem ce înseamnă să fi la Domnul Isus şi să ai părtăşie

cu El în camera de sus.

1. Primul principiu, ca să putem înţelege camera de sus, îl găsim în versetul 1: »Isus, ştiind că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl.«

   De fapt noi putem înţelege această cameră de sus, dacă ştim că Domnul Isus este acum efectiv la Tatăl Său. El spune lui Petru: »Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei înţelege după aceea.« Aceste lucruri nu puteau fii încă clare ucenicilor. Noi, tu şi eu, putem acum prin Duhul Sfânt să înţelegem. Noi ştim ce are loc aici. Aici Domnul Isus este întors la Tatăl Său. El este la Tatăl Său în casa Tatălui. Aceasta oferă acestei camere de sus un caracter foarte deosebit. Noi nu suntem încă în casa Tatălui. Dar prin puterea Duhului Sfânt noi putem fi duşi spiritual pe această treaptă şi avem părtăşie cu Domnul Isus în aceste lucruri.

2. El este acum la Tatăl şi nu numai aceasta, în versetul 1 se spune – acesta este al doilea principiu, pe care trebuie să-l cunoaştem, ca să înţelegem acest capitol: »… fiindcă ştia că Tatăl Îi dăduse toate în mâini …«.

Aceasta este al doilea lucru. Tu trebuie să şti că Domnul Isus ca Om acolo sus în cer acum posedă tot ce Dumnezeu posedă în casa Sa. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cereşti – de ce? Cum este posibil aceasta? Prin aceea că Domnul Isus a făcut lucrarea minunată, prin care El a primit acum toate aceste binecuvântări ca plată pentru lucrarea Sa. Şi acum El împarte plata Lui cu tine şi cu mine. Şi El ne zice: vino aici sus, priveşte ce am primit. Vino în vizită la Mine, cinează împreună cu Mine! – „Parte cu Mine", aceasta este aici expresia decisivă în versetul 8, unde El spune lui Petru: »Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine.« Noi ştim, Domnul Isus nu spune „parte *de* Mine", căci fiecare credincios are parte de Domnul Isus. Chiar dacă el practic nu are lumină, nu cunoaşte Cuvântul lui Dumnezeu, el are parte de Domnul Isus şi va fi mântuit în veşnicie. Dar să ai parte cu El, aceasta este cu totul altceva. Să ai parte cu El înseamnă să ai părtăşie practică cu El. Nu în lucrurile noastre, ci în lucrurile Domnului Isus, pe care El le posedă şi le savurează acum în cer. Vrei tu să ai parte de a mânca cina cu El? Aceasta înseamnă la El, în camera de sus să savurezi, să mănânci ce mănâncă El acolo. El doreşte să ne aibă la Sine.

3. Dar pentru aceasta trebuie să cunoşti un al treilea principiu, ca să poţi înţelege. Acesta îl găsim în versetul 3b: El »a venit de la Dumnezeu şi la Dumnezeu Se duce.«

   Acesta nu este Tatăl, aici este *Dumnezeu*. Şi când noi citim despre Dumnezeu în evanghelia după Ioan, atunci este vorba de responsabilitatea noastră. În acest caz trebuie să înveţi, că noi avem a face cu un Dumnezeu sfânt şi drept. Iubiţi fraţi şi iubite surori, noi nu putem umbla în camera de sus, dacă conştiinţa noastră nu este curată, dacă picioarele noastre s-au murdărit în lucrurile acestui pământ sau chiar prin lucrurile lumii acesteia. În acest caz avem nevoie mai întâi de curăţire. Domnul Isus o face aici. El este Mijlocitorul la Tatăl, faţă de Tatăl. Dar El o face pentru noi. El ne spală picioarele. Aceasta înseamnă; El îndreaptă Cuvântul lui Dumnezeu spre noi. Şi El ne arată Cuvântul lui Dumnezeu ca pe o oglindă – tu şti că ligheanul din cortul întâlnirii era făcut din oglinzile femeilor -, şi Domnul ne arată o oglindă în Cuvânt, pentru ca noi să ne putem vedea în lumina Cuvântului. Dacă rămânem în întuneric, atunci ni s-ar putea întâmpla ca fariseilor, că noi nu diferenţiem ce poate fi fals la

noi. Psalmistul se roagă în Psalmul 139: O, Dumnezeule, arată-mi în oglinda Ta … - spun cu cuvintele mele -, … ce ar putea fi greşit la mine, arată-mi dacă merg pe un drum greşit, arată-mi calea Ta! – Acesta este un principiu, căci altfel nu poţi veni la Domnul Isus şi să mănânci cina Lui cu El. De ce este aşa, că aşa de mulţi credincioşi ştiu aşa de puţin despre această cină la Domnul Isus în camera Sa de sus? Picioare murdare, aceasta este cauza! Cauza este murdărirea cu lucrurile *pământului* acesta. Încă nu spun „cu lumea aceasta", căci atunci ar fi mult mai îngrozitor. Despre aceasta nu vorbim, vrem să presupunem ca fiind de la sine înţeles, că noi nu avem nimic a face cu lucrurile lumii acesteia, lumea văzută ca un sistem rău, a cărei căpetenie este diavolul. Dar şi lucrurile pământului acesta, lucruri care în sine sunt frumoase şi bune, dar care pot fi un obstacol, ne pot murdări picioarele, dacă este vorba de a putea avea părtăşie cu Domnul în camera de sus.

Ştiu personal, că şi lucrurile bune ale pământului acesta pot fi deseori un obstacol, prin aceea că nu le menţinem în echilibru. Prin aceea că ele ocupă un loc mult prea mare în viaţa noastră. Lucruri care nu sunt rele în ele însele, dar nu ocupă locul care se cuvine în viaţa noastră. Sunt acele lucruri peste care noi

suntem numai administratori, aşa cum se spune în evanghelia după Luca 16. Dar ele nu sunt ale noastre, nu sunt proprietatea noastră. Domnul Isus spune: dacă tu nu eşti în stare să administrezi bine banii tăi, avuţia ta, timpul tău, binecuvântările tale pământeşti, ce gândeşti, cine vă va da ce este al vostru, ce este adevărat? (Luca 16).

Două expresii: adevăratele bogăţii şi ce este al vostru. Lucrurile pământeşti nu sunt ale noastre. Noi suntem numai administratori peste ele, şi principial noi ar trebui să punem la dispoziţia Domnului tot ce El ne-a încredinţat. Aceasta înseamnă foarte mult, iubiţi fraţi şi iubite surori. Întrebarea pentru noi nu este dacă noi trebuie să dăm 10% din veniturile noastre, aşa cum era în Vechiul Testament. Unii spun, noi nu suntem sub Lege, noi putem da mai puţin de 10%. Alţii spun, noi nu suntem sub Lege, deci noi putem da mai mult de 10%. Amândouă sunt greşite! Credinciosul este într-o poziţie cu totul alta decât israelitul. Aici nu este vorba de 10% sau de 20%, ci de 100%. Noi nu posedăm nimic din lucrurile pământeşti, noi suntem numai administratori. Tu nu poţi spune, 10 procente sau 15 procente din timpul meu este pentru Domnul – nu, 100 de procente! Aceasta înseamnă, noi trebuie să fim o mărturie la lucrul nostru, acolo unde Domnul ne-a aşezat, şi timpul nostru

liber este principial pentru El. Cum Domnul vrea să folosească aceasta, El ne va arăta clar. Dar principial, tot ce posedăm noi Îi aparţine Lui! Este timpul Lui, sunt banii Lui, sunt averile Lui.

Trăim noi aşa cu binecuvântările pământeşti, pe care Dumnezeu ni le-a dăruit? Şti tu ce spune Domnul? Dacă noi nu suntem administratori buni peste aceste lucruri, »cine vă va încredinţa adevăratele bogăţii?« De ce noi ca credincioşi ştim aşa de puţin despre adevăratele bogăţii? Spun aceasta celor bătrâni şi celor tineri, în primul rând îmi spun mie însumi aceasta. De ce ştim aşa de puţin despre lucrurile adevărate? Cu adevărat, întreb foarte serios. De ce ştim aşa de puţin despre „lucrurile noastre", adică, despre lucrurile care îmi aparţin realmente mie? Ce ne aparţin cu adevărat nouă? Ce posedăm noi cu adevărat?

Le-am văzut în epistola către Efeseni 1. Domnul ne-a dat orice binecuvântare spirituală! Asupra acestora noi suntem posesori, nu suntem administratorii lor, acestea sunt adevăratele noastre posesiuni. Ele ne aparţin acum şi în veşnicie. Principial! Dar când Domnul spune, El ne va da ce este al nostru, atunci El se referă în mod practic la acestea. Noi suntem posesori bogaţi. Însă deseori noi nu ştim cât de bogaţi suntem noi. Noi ştim

foarte puţin despre aceasta. Toate aceste bogăţii stau pe masă acolo în camera de sus. Dar noi nu intrăm acolo. Noi stăm în afara uşii şi ca să zicem aşa, Domnul bate la uşă dinăuntru şi zice: Intră în camera Mea de sus! – Însă atunci se pare că trebuie să lăsăm multe în urmă. Atunci trebuie curăţite picioarele. Pentru a putea savura ce este adevărat, care se află înăuntru, trebuie ca ce nu este adevărat, ce este trecător, pământesc, să rămână afară. Şi aceasta este aşa de greu! Cât de des întreabă tinerii: da, aceasta sau aceea nu este greşită! Eu pot face aceasta sau aceea fără nici o restricţie, nu este greşit în sine! – Ai dreptate! Nu este fals în sine, şi nu este nici greşit. Însă nu este ce este adevărat.

Eu gândesc, că un secret pentru noi este, să nu spunem tinerilor noştri ce este greşit, ci să le arătăm ce este adevărat, ce este pozitiv. Aceasta încălzeşte inima. Dacă cineva se ţine strâns de lucrurile pământeşti, atunci el va face aceasta, chiar dacă noi spunem că nu este bine. Căci el nu ştie nimic despre lucrurile mai bune. Dar arată-i lucrurile mai bune, arată-i ce este pe masa din camera de sus, ce este acolo de savurat, arată-i cina, pe care noi avem dreptul s-o savurăm împreună cu Domnul Isus în camera de sus, atunci celelalte vor dispare, atunci nu mai este greu să te desprinzi de lucrurile pământeşti.

Nu crezi tu, că Pavel s-a ţinut strâns de tot ce Dumnezeu i-a încredinţat înainte de întoarcerea lui la Dumnezeu? Dumnezeu i le-a dat. Nu era nimic greşit în ele. Şi dacă cineva i-ar fi spus lui Pavel, că el va renunţa cândva la toate acestea, atunci el ar fi râs şi ar fi spus că aceasta ar fi imposibil. Dar deodată, când era pe drum spre Damasc, s-a deschis cerul. Atunci, ca să zicem aşa, Pavel a putut să privească în camera de sus. Acolo a văzut ce era pus pe masă, a văzut pe Domnul Însuşi şi toate celelalte au dispărut. Înţelegi tu tabloul? Nu mai era greu, nu mai era nici o jertfă, era numai gunoi. Nu este o jertfă să jertfeşti gunoi. Este posibil să faci aşa. Dacă privim lucrurile aşa cum sunt în ele însele, atunci nu mai este nimic de jertfit. Gunoi nu putem jertfi. El a căzut de la sine şi Pavel a spus: vreau să-L cunosc, vreau să fiu găsit frecvent în camera de sus. –

Căci aşa învăţăm în fiecare zi să-L cunoaştem mai mult pe Domnul Isus. Vreau să fiu la El, acolo unde este El, ca să-L cunosc, ca să-L câştig. Acesta este preţul meu. Am renunţat la tot ce era câştig pentru mine, căci El este câştigul meu. Aceasta doreşte Domnul Isus să vadă şi la noi. El spune: Intră în camera Mea de sus. – Însă atunci El spune lui Petru: Petru, dacă Eu nu-ţi spăl picioarele, dacă nu renunţi la obstacole, tu nu poţi avea parte cu Mine! – Noi trebuie să spunem aceasta

tinerilor noştri. Arată-le ce le lipseşte. Nu le arăta legalist ce ei fac greşit. Arată-le ce pierd, dacă nu lasă să li se spele picioarele, pentru ca ei să poată savura în camera de sus la Domnul aceste lucruri.

Tradus de la: Was ist wahre Gemeinschaft mit Christus (3)

Traducere: Ion Simionescu

Partea a 4-a: Ioan 14.27; 15.8,9; 15.11; 17.24

Versete călăuzitoare: Ioan 14.27; 15.8,9; 15.11; 17.24 „(14:27) Vă las pacea; vă dau pacea Mea: Eu nu vă dau cum dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.“ „(15:8) În aceasta este glorificat Tatăl Meu: că aduceţi mult rod şi Îmi veţi fi ucenici. (15:9) Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, v-am iubit şi Eu pe voi. Rămâneţi în dragostea Mea.“ „(15:11) V-am vorbit acestea pentru ca bucuria Mea să fie în voi şi bucuria voastră să fie deplină.“ „(17:24) Tată, doresc ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie şi ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii.“

Am voie să prezint pe scurt, ce se găseşte acolo, printre altele, pe masă? Eu cred că am unele indici în privinţa aceasta în Ioan capitolele 14 – 17. Numesc numai câteva. Când Domnul Isus spune: «parte cu Mine», atunci aceasta înseamnă: partea Mea doresc s-o împart cu tine.

Şi haideţi acum să vedem ce numeşte Domnul Isus „partea Mea”, despre care el spune: aceasta Îmi aparţine. Vă voi numi patru lucruri, despre care El spune „a Mea”.

1. Primul este în Ioan 14.27:

> **Ioan 14.27:** Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.

Aceasta este primul lucru, pe care-l învăţăm acolo în camera de sus. Fiecare credincios are pace cu Dumnezeu, aceasta înseamnă, că el a primit parte cu Domnul Isus. Dar să cunoşti pacea Sa, este altceva. Aceasta este pacea personală a Domnului Isus în toate împrejurările din lumea aceasta. El era în părtăşie cu Dumnezeul Său. Când El a fost aici pe pământ, atunci a ştiut ce înseamnă să fi în părtăşie cu Dumnezeu acolo în camera de sus. Noaptea S-a dus pe munte şi a avut părtăşie cu Dumnezeul Său. Acolo a primit putere. Şi cu această putere, cu această pace în inima Sa S-a întors înapoi – El a fost în grădina Ghetsimani, aceasta nu era nici o bucurie pentru Domnul. Acolo stătea înaintea lui groaza mare, groaza Golgotei, când Dumnezeu a trebuit să Se întoarcă de la El. Dar era prezentă pacea, pace şi în grădina Ghetsimani. Şti tu de ce eu ştiu aceasta? Când un om poate spune cu adevărat: nu voia mea, ci voia ta să se facă, atunci el are pace în inimă. Atunci el poate spune lui Dumnezeu groaza, teama, frica sa. Dar el poate

spune şi: Dumnezeule, toate sunt în mâna Ta, Îți predau totul și Tu fă cu mine ce îți place. După ce El a avut parte de dezamăgiri aşa de mari în Israel, că Israel L-a lepădat, El putea spune: da Tată, Te laud, Tată, Tu Domn al cerului şi al pământului, Tu ai toate în mâinile Tale, Te laud. Da, Tată, căci aşa Îţi place Ţie. – Aceasta este pace. Aceasta învăţăm în camera de sus. Când am mâncat acolo cina împreună cu El, atunci mergem prin lumea aceasta având pace în inimă. Nu ne preocupăm noi cu lucrurile lumeşti sau pământeşti? Spunem noi în toate împrejurările: da, Tată, căci aşa Îţi place Ţie? Această pace este convingerea, că orice ar veni în viaţă, toate vin de la Tatăl, că El ştie totul, că El ne iubeşte şi nu poate fi nici o împrejurare în afara guvernării Sale. Aceasta este pacea Sa şi El doreşte să ne-o dea în mod foarte practic.

2. Al doilea lucru, pe care îl găsim în camera de sus şi pe care Domnul Isus doreşte să-l împartă cu noi, îl avem în Ioan 15.8,9:

> **Ioan 15.8,9:** Dacă aduceţi multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; şi voi veţi fi astfel ucenicii Mei. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, aşa v-am iubit şi Eu pe voi. Rămâneţi în dragostea Mea.

Cuvântul »a rămâne« în evanghelia după Ioan înseamnă deseori de fapt: „a mai sta, să ne avem acolo domiciliul, a locui". Nu este aceasta o locuinţă minunată, să locuieşti în dragostea Domnului Isus, şi prin aceasta să te şti înconjurat de dragostea Sa? El ştia ce înseamnă aceasta. El a spus: »Dacă păziţi poruncile Mele«, Ioan 15.10 „(15:10) Dacă ţineţi poruncile Mele, veţi rămâne în dragostea Mea, aşa cum Eu am ţinut poruncile Tatălui Meu şi rămân în dragostea Lui.", »veţi rămânea în dragostea Mea.« Avem deci aici principiul, cheia, cum putem rămânea în dragostea Sa: şi anume, dacă rămânem şi în ascultarea Sa. Acestea aparţin împreună, lumina şi dragostea aparţin împreună. Dumnezeu este lumină şi Dumnezeu este dragoste. Cine doreşte să rămână în dragostea Domnului Isus, trebuie să fie în concordanţă şi cu lumina, trebuie să păzească poruncile Sale.

Care sunt poruncile Domnului Isus? Întrebi probabil, unde le poţi găsi în Scriptură. Tinerii doresc deseori să aibă o listă cu porunci, pentru ca să ştie exact, ce au voie să facă şi ce nu. Dar Domnul nu face aceasta. El nu ne dă nici o listă. Şti tu care sunt poruncile Domnului? Ele sunt mult mai grele decât cele zece porunci din Vechiul Testament. Acolo aveai în orice caz o listă şi cine se ţinea de această listă, acela putea spune: Sunt un om corect. Pavel putea spune, când era vorba de dreptatea pe care o dă Legea; era fără vină. Dar Legea nici nu mergea aşa

de departe. Un om fără vină a trebuit mai târziu să spună: eram cel mai mare păcătos. Poruncile noastre sunt mult mai mult mai grele şi în acelaşi timp se spune în 1 Ioan 5, că ele sunt uşoare, deoarece dragostea lui Dumnezeu locuieşte în inimile noastre, deoarece nouă ne-a fost dăruit Duhul Sfânt.

Poruncile Domnului sunt orice dorinţă a inimii Domnului. Şi prin dragoste noi nu simţim poruncile Lui ca porunci, ci le simţim ca dorinţe, pe care noi dorim să le împlinim cu plăcere. Aceasta o face dragostea, aşa a fost la Domnul. El a spus: »după cum şi Eu am păzit poruncile Tatălui Meu şi rămân în dragostea Lui.« Gândeşti tu, că Domnul Isus a păzit Legea numai ca iudeu? El a făcut aceasta. Dar aceasta nu era totul, nu! Orice dorinţă a inimii Tatălui era poruncă pentru El. El putea spune: „Dorinţa Ta este comandă, poruncă pentru Mine." Nu este aceasta mai mult decât cele zece porunci? Tatăl I-a dat porunca în capitolul 10 (Ioan 10), să-Şi dea viaţa, să depună viaţa Sa, literalmente, să-Şi dea viaţa la moarte. Este aceasta o poruncă din Vechiul Testament? Unde a poruncit Dumnezeu vreodată cuiva să-şi dea viaţa? »Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.« Aceasta era plăcerea Tatălui în veşnicie. Şi era dorinţa Domnului Isus, să facă plăcerea lui Dumnezeu. El a împlinit porunca Tatălui, să-Şi dea viaţa, şi să o ia iarăşi înapoi. Aşa de

departe a mers aceasta la El. Era taina dragostei. Să se rămână în dragostea Sa, aceasta este tot ce Îşi doreşte inima Sa, pentru noi este o poruncă. Atunci nu mai întrebi ce este permis, şi ce nu este permis. Dacă ai fost în camera de sus, nu vei mai întreba ce ai voie şi ce nu ai voie. Atunci vom întreba numai: Doamne Isuse, ce doreşti Tu să vezi la mine, ce doreşti să descoperi în viaţa mea, care este plăcerea Ta pentru viaţa mea? Aceasta întreabă aceia care sunt obişnuiţi să fie acolo în camera de sus. Atunci nu mai este vorba de ce ai voie şi ce nu ai voie, ci este vorba numai de dorinţele inimii Domnului şi de ceea ce El doreşte să vadă la noi. Şi cât de mult ne-am bucura, când El Se va bucura odată de noi şi ne va spune: „Ai făcut lucrarea, tu rob bun şi credincios!" Nu ar fi aceasta minunat? Nu are aceasta valoare mult mai mare decât comorile lumii acesteia, valoare mai mare decât răsplăţile lumii acesteia, să vezi odată zâmbetul Domnului, când El poate să ne spună aceasta? Aceasta învăţăm acolo în camera de sus.

3. Există şi al treilea lucru. El spune în Ioan 15.11:

> **Ioan 15.11:** V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, şi bucuria voastră să fie deplină.

Aici ele sunt încă diferite, Domnul spune »bucuria Mea« şi »bucuria voastră«. Şi dacă eu însumi mă verific, atunci trebuie să spun, că bucuria mea şi bucuria Domnului realmente nu sunt totdeauna aceleaşi. Dar Domnul doreşte să ne încerce, pentru ca aceste două lucruri să se apropie tot mai mult unul de altul. Şi aşa spune El mai târziu în capitolul 17: »... pentru ca să aibă în ei bucuria Mea deplină«. Aici nu mai există nici o diferenţă. Noi trebuie să creştem în viaţa creştină, pentru ca bucuria Domnului şi bucuria mea să se suprapună în chip desăvârşit, ca ele să fie identice. Aceasta trebuie să verifice fiecare, în fiecare zi. În ce îmi găsesc bucuria, este aceasta bucuria Domnului? Se armonizează ele între ele? Bucuria Sa o învăţăm în camera de sus. Ori de câte ori ne aflăm acolo, fiecare domeniu al vieţii noastre se va schimba, va ajunge sub influenţa acestei poposiri în camera de sus.

4. Urmează al patrulea lucru. În evanghelia după Ioan 17.24:

> **Ioan 17.24:** Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.

Aceasta era dorinţa Sa – nu, aceasta era voinţa Sa. Domnul Isus nu a vorbit deseori lui Dumnezeu despre voinţa Sa. Numai o singură dată. »Tată, vreau …« Aceasta era dorinţa inimii Domnului Isus, să ne aibă acum la Sine în camera de sus şi să ne aibă veşnic la Sine în casa Tatălui. »Tată, vreau …«, El poate spune aceasta. El este Fiul Dumnezeului cel viu, Dumnezeu Fiul. El poate spune, că El doreşte să ne aibă aşa la Sine. Şi acolo vom vedea slava Sa. Şi noi o putem vedea deja acum. Eu cred că nu există nimic în cer, pe care noi să-L vedem ca ceva nou. Desigur, totul va exercita asupra noastră o impresie cu totul nouă, deoarece acum noi suntem deseori prin firea noastră împiedicaţi să vedem cu adevărat. Însă principial nouă ne-a fost revelat tot ceea ce vom vedea acolo. Nu va fi ca la împărăteasa din Seba, care a spus: »Nu mi s-a spus nici măcar pe jumătate.« Noi nu vom spune aceasta, totul ne-a fost revelat. Dar de ce am citit acest verset? Tot ce noi avem voie să vedem atunci în slavă, putem să savurăm deja acum în camera de sus. Ce este slava Sa? Aceasta nu este slava mea. Domnul ne va face parte şi de slava Sa. În versetul 22 se spune: »Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una …« Aceasta este o slavă, pe care El o împarte cu noi. Dar la toată slava, pe care El o împarte cu noi, El va avea totdeauna ceva mai mult. Ce împarte El cu noi? Deci, noi

suntem trupul lui Hristos, uniţi cu El. Aceasta împărţim cu El. Dar ce are El mai mult? El este Capul, iar noi suntem mădularele. Şi slava Capului o vom vedea, căci El a spus: »Să vadă slava Mea«. Noi suntem uniţi cu El, prin aceea că El ne numeşte fraţii Săi. Şi aceasta este o legătură. El nu Se ruşinează să ne numească fraţii Săi. Aceasta este o slavă, pe care El o împarte cu noi. El, Fiul lui Dumnezeu, şi noi mulţii fii, care de asemenea vor fi introduşi în slavă (Evrei 2). Dar ce are El mai mult? El este Cel Întâi-născut între mulţi fraţi (Romani 8). El este Fiu peste casa lui Dumnezeu, căci noi suntem o casă de preoţi, uniţi cu El. Şi aceasta este o slavă pe care El o împarte cu noi. Dar care este slava Sa? El este în veac Marele Preot, Capul casei preoţeşti. În orice privinţă El are mai mult. Vedem aceasta în Apocalipsa 1, că El ne-a făcut o împărăţie şi preoţi. Noi vom domni ca împăraţi împreună cu Domnul Isus. El va fi împărat peste pământ şi noi vom fi împăraţi împreună cu El. Aceasta este o slavă, pe care El o împarte cu noi.

Dar ce va avea El mai mult? Apocalipsa 1 ne spune ce are El mai mult. El este Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor. Aceasta are valoare mai mare, şi aceasta o vom vedea noi. Noi nu putem înţelege gloria Sa divină. Principial Dumnezeu nu poate fi văzut niciodată. Dar noi Îl vom vedea, pe acest Om,

glorificat în cer. Şi noi vom vedea cum El, deoarece El este Dumnezeu Fiul, în orice privinţă posedă o slavă mai mare decât noi. Dar îţi spun, tu nu trebuie să aştepţi, până vei ajunge în cer. Acum camera de sus este deschisă, în orice caz pentru aceia dintre noi, care şi-au spălat picioarele şi doresc să intre la El, ca acolo să mănânce cina împreună cu El.

Eşti tu pregătit pentru aceasta? Ştiu cât de mare este preţul ca să poţi intra acolo. Dar eu am aflat puţin ce valoare este să intri acolo. Şi ştiu că sunt din aceia, cu mult mai în vârstă decât mine, care au făcut multe experienţe în această cameră de sus. Şi ei ne-ar putea spune mult mai bine, că se merită osteneala să renunţi la tot ce ne împiedică, să intri prin uşă, să fii la El în camera de sus. Nu doreşti tu aceasta? Prin aceasta toată viaţa ta se va schimba şi vei avea deja aici gustul anticipat a ceea ce noi, potrivit cu făgăduinţa Lui, vom savura la El în veşnicie. Ce minunat ar fi, dacă noi am avea parte deja acum de această făgăduinţă! Nu ştim ce ne va aduce timpul care va veni. Dar tu ai voie să iei pe Domnul Isus în toate situaţiile tale. El bate la uşă şi doreşte să intre. Dar în fiecare zi noi putem experimenta ce înseamnă să fi la El şi să savurezi împreună cu El binecuvântările Sale, bogăţiile Sale. Domnul să ne dăruiască multe astfel de experienţe.

Traducere: Ion Simionescu